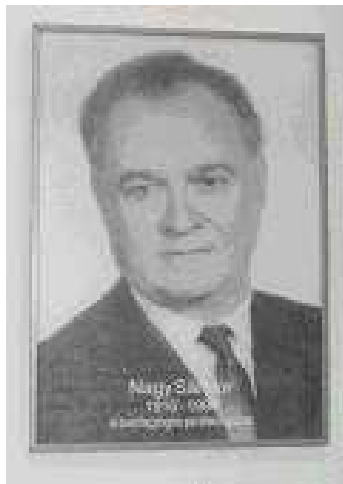


Nagy Sándor életének története

Nagy Sándor 1916. április 26-án született Zalátán. Pedagógiai elméletíró, egyetemi tanár, a neveléstudomány doktora, az Akadémiai Díj (1970), és az Apáczai Csere János-díj (1986) kitüntetettje. A hazai neveléstudomány meghatározó személyisége.



A Nagykőrösi és Dunamelléki Református Tanítóképző Intézetben tanítói (1935), Szegeden a Polgári Iskolai Tanárképző Főiskolán magyar-történelem szakos tanári (1941) és az Apponyi Kollégiumban a filozófia-pedagógia szakon tanítóképző intézeti tanári oklevelet és bölcsészdoktori diplomát szerzett (1943).

Disszertációja címe: Kemény Zsigmond és az erkölcsi világ. A székelykeresztúri tanítóskodás (majd hadifogság) után a Kiskunfélegyházi Állami Tanítóképző Intézetben tanár (1945-1948), az Országos Neveléstudományi Intézetben ösztöndíjas (1948-1949), a Pécsi Pedagógiai Főiskola tanára (1949-1952), az ELTE BTK Neveléstudományi Tanszékének docense (1952), egyetemi tanára (1959), tanszékvezetője (1959-1977). Nyugdíjba vonulásáig a Neveléstudományi és Lélektani tanszékcsoport vezetője (1973-1986). A Pedagógiai Tudományos Intézet megszervezője, igazgatója (1954-1959).

Nagy Sándor 1957 áprilisában javaslatot tett egy, a Pedagógiai Tudományos Intézethez tartozó iskola szervezésére.

Kandidátusi és akadémiai doktori értekezésében az oktatáselmélet alapkérdéseit elemezte (A didaktika alapja, 1956; Az oktatási folyamatra vonatkozó nézetek történeti alakulása és mai helyzete, 1962). Didaktikáját posztherbartiánus alapokra építette, miközben támaszkodott az 1945 előtt munkálkodó nagy hazai elődök felfogásának egyes elemeire is (Prohászka Lajos, Fináczy Ernő, Imre Sándor, Weszely Ödön). Utolsó nagy műveiben (Mába nyúló történelem: a harmincas évek pedagógiai irányjai. Bp. 1988.; Az oktatás folyamata és módszerei. Bp. 1993.) már megszabadította didaktikáját az „időközben egyre inkább lejáratott” ideológiai felhangoktól, s törekedett a pozitívista feldolgozásmódra és a szintézisteremtésre. Foglalkozott még tanterv-elméleti, nevelésfilozófiai, oktatástechnológiai, felsőoktatási, pedagógiai kutatásokkal is. A Tanulmányok a neveléstudomány köréből c. akadémiai tanulmánykötet-sorozat szerkesztőbizottságának tagja (1960-1985), főszerkesztője a Magyar Pedagógia című folyóiratnak, a Pedagógiai Közlemények ELTE-sorozatnak (1966?-1989) és a négykötetes Pedagógiai Lexikonnak (1976-1979).

Nagy Sándor hetvennyolc éves korában, 1994. november 14-én hunyt el Budapesten.